

המזבח, היינו החילונית הנקרא קרן, המזבח
היינו צחינה תחלה הנקרא מזבח, סביב היינו
לבוש שהוא המקצב וכנ"ל.

וזהו שפירש רש"י דם השעיר ודם הפר
מעורבין זה בזה. היינו שממשיך ממנו שני
חיות, חיותו של השעיר מלד עצמו, וחיותו
שמקטור דגבורה שהוא המשיך לו וכנ"ל,
והבן:

ונשא השעיר עליו את כל עונתם אל
ארץ גזרה ושלח את השעיר וגו'
(טו, כז). דשמעתי צם הרב החסיד מהור"ר
אברהם משה מפשעוורסק ז"ל נשמתו ערן
פירוש הפסוק (צראשית לב, ג-ג) ויעקב הלך
לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים וגו' וישלח
יעקב מלאכים לפניו אל עשו וגו'. דהנה
הגבורות, קודם ביאתם לזה העולם אזי בקל
יוכל להצדיק להמתיקם, אבל כשכבר באו
לעולם אז אין בו כח לצטלם מכל וכל, רק
שצריך ליתן להם איזה מקום לחול, על דרך
ואתן אדם תחתיך (ישעיה מג, ד) אל תקרי
וכו' (צרכות סב:). ועל פי זה פירש הפסוקים
ויפגעו בו מלאכי אלהים, היינו מלאכים של
גבורות, שלוחי דינים, וישלח יעקב מלאכים
לפניו, היינו המלאכי דינים של פניו, שלח
אותם אל עשו אחיו, שנתן להם מקום לחול
על ראש רשעים ועל ישראל שלום, ודפח"ח י'.

שלמעלה הימנו. והנה תשובה נקרא מזבח
דהוא זכות יצרו, ותשובה עילאה דהוא לפני
ד' נקרא מזבח אשר לפני ד'. והנה בתשובה
עילאה גורם שיהיה כפרה עליו על החטאים.
וגם נריכין להקדים דהחיות נקרא דם, כי
הדם הוא הנפש (דברים יב, כג), והוא חיותו.
והנה מה שהמשיך האדם להקליפה על ידי
עונותיו, נקרא חיות מקטור דגבורה.

לשם תחלה

וזהו פירוש הפסוק וינא אל המזבח אשר
לפני ד' וכפר עליו, היינו כשהאדם ינא
מהעולם הזה לעשות תשובה עילאה, ואז גרם
וכפר עליו, שגורם כפרה עליו על החטאים
וכנ"ל, אז ולקח מדם הפר ומדם השעיר,
היינו חיות אשר הוא המשיך להם נקרא דם
הפר, כי פר הוא גבורה י', ודם הוא חיותו,
והיינו החיות שמקטור דגבורה מה שהוא
המשיך להם, ומדם השעיר היינו חיות
הקליפות מדם עצמם, ונקרא דם השעיר כי
הוא נקרא שעיר כנודע, ונתן על קרנות
המזבח סביב, ר"ל על דרך הנ"ל, המזבח
היא צחינה תחלה, כי הוא התקשרות כל
העולמות, ר"ל דחיות הפנימיות של הקליפה
נעשה לבוש למלכות דעשיה, וקרנות הוא
צחינת חילונית, מלשון קרן אור פניו (שמות
לד, כט), דהאור שמאיר הוא אור חילונית
מהאור הפנימי, ומאיר לחוץ. וזהו ונתן, היינו
החיות פנימיות של הקליפות, על קרנות

יג ענין ר"פ דינים המבואר בעץ חיים שער יח פרק ה.

יד רבינו הביא פירוש זה לעיל בפרשת תולדות עה"פ ורבקה אמרה; להלן פרשת מטות עה"פ
החלצו מאתכם.

בספה"ק שפתי צדיקים (דינאוויץ) בראש פרשת וישלח מובא בשם הרה"ק רבי לייב שרה'ס

^{למה תהיה} זהנה מה שאלם צורא בעונותיו נקרא שער, על דרך שעירים ירקדו שם (ישעיה יג, כה). וידוע דעונותיו של אלם הם המשטינין ומקטריגין, כדליתא בזוהר (ח"ג כו.) הוא העולה.

היינו שנושא על עצמו כל העון וכנ"ל. אם ישוב, היינו כששצ מאהבה, אז ירחמנו, השי"ת מרחם עליו, יכבש עונותינו, היינו שכובש העון למטה, עכד"ק טו.

וזהו פירוש הפסוק ונשא השעיר עליו את כל עונותם, היינו ההוא דקחוס נושא על עצמו, השעיר היינו עונותיו הנקראים שעירים, וכנוצר בכמה מקומות (לעיל צאופן ח'), והוא על דרך נושא עון. אמנם אל ארץ גזירה, גזירה לשון כריתות, היינו אם ממית ומכרית הגשמיות הנקרא ארץ, והוא על ידי תשובה, אז הקצ"ה צרוב רחמיו ישלח את השעיר צמדבר, היינו צהעולם הזה הנקרא מדבר כנודע, והשי"ת שולח העון הנקרא שעיר להעולם הזה, כדי שיהיה נעשה זכיות וכנ"ל:

וזהו ונשא השעיר עליו וגו', היינו זהו החיקון בשליחות השעיר לעזאזל, ונשא השעיר את כל עונותם, היינו עם כל עונותם (דהוא) [דהם] המקטריגים ומלאכי חבלה שנצרא מכל עון, אל ארץ גזירה, על ראש רשעים יחולו וכנ"ל. ומפרש הפסוק ושלח את השעיר צמדבר, היינו הצדיק יוכל לפעול זה, ולשלוח השעירים שיחולו על ראש רשעים, צדיצורו הקדוש יכול לתקן, וזהו צמדבר, והבין:

או יאמר, על פי ששמעתי צס הרב החסיד הגאון אב"ד דק"ק פינמסק ובארדיטשוב פירוש הפסוק נושא עון (מכה ז, יח-יט). דליתא צגמרא (סוכה נב:) אשר הרעתי (מכה ד, ו), אחד מהשלושה שהקצ"ה מתחרט עליהן כו'. ואם אלם חטא, אזי כ"י השי"ת תולה בעצמו החסרון, מחמת צריא(ו)ת היצר צעולם. אמנם הוא ידוע כששצ מאהבה נעשין עונותיו זכיות (יומא פו:), ואם השי"ת תולה בעצמו ממה יהיה לו זכין[ות]. רק שהקצ"ה צרוב חסדיו ורחמיו מחזיר אז העון לצעליו, כדי שיהיה לזכיות ולמנצות. וזה פירוש נושא עון ועובר וגו',

זי"ע, וז"ל "כי ידוע באם מדת הדין עדיין בכח יכולין בקל להמתיקו, מה שאין כן כשיוצא בפועל דאז צריך להס"א מקום אחר לשלוט בו, וכשראה יעקב מדת הדין מתוחה בפועל נתן לו מקום ושלחם לעשו".

פז רבינו הביא פירוש זה לעיל בפרשת וירא עה"פ היפלא מה' דבר, ראה שם בהערות.